

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

0
mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

To smukke Biser.

Den Første:

Der ligger et Slot i Østerrig,
Det er saa vel stafferet,
Med Sølv og med det røde Gulb,
Med Marmorstene opmuret.

Der inde ligger en Herre stor,
Alt paa sit Liv hart fangen;
Bel femten Favne under Jord,
Blandt Orme, Edder og Slanger.

Hans Fader kom da selv derhen.
Dg monne til Taarnet gange:
Ak, du min allerkjæreste Son,
Hvor hart ligger du her fangen?

Ak, Fader kjær! ak, Fader hör:
Jeg ligger saa hart her fangen;
Bel femten Favne under Jord,
Blandt Orme og blandt Slanger.

Faderen gaaer for Kongen selv,
Begjærer at løse den Fange;
Ti Tusind Gylden jeg give vil,
Maa han den Død undgange.

V box 24:698

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 2
0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
200
10
2

Ei Tusind Gylden kan ei forslaae,
Den Herre for at benaaede;
Han bær en Guldfjæde om Halsen sin,
Den monne hans Liv forraade.

Bær han en Guldfjæde om Halsen sin,
Den haver han ikke stjaalet;
Den hannem foræret en Jomfru fin,
Som han haver sig trolovet.

De tog den Fange udaf det Taarn,
Dg gav hannem Sacramente;
Han raabte til Gud i Himmels Thron,
Min Død maa jeg nu vente.

De forte hannem til Galgen hen,
Paa Stigen monn' han opstige;
Dg da bad han den Mestermænd,
At han skulde noget bie.

Jeg giver dig ikke længere Tid,
Det skal du nu bestinde;
Du giv mig hid et Klæde hvid,
Dine Dine vil jeg forbinde.

At nei, bind ei min' Dine klar,
Lad mig først Himlen anstue;
Hvor skal jeg see Gud aabenbar,
Did staaer mit Sind og Hue.

Hans Fader der paa Pladsen kom,
Han saa den ynkelig' Skjæbne,
Min kjære Son, min Son saa from!
Din Død skal jeg vist hævne.

At nei, allerkjæreste Fader min!
Min Død hævner ei saa sage;
Saa lider min Sjæl slet ingen Rod,
Ustyldig jeg tages af Dage.

For mit Liv jeg ei græmmer mig,
Ei heller for Verdens Vre;
Men for min Jomfru dyderig,
Hun sukker og græder saa saare.

Da kom der paa den tredie Dag,
En Engel af Himmelen neder;
Han bad de skulde det Lig nedtag
Eller vilde han Staden lægg' øde.

Derefter kom en stor Krigshær,
Som hans Død han saa monne hævne
Dg nederhug alle og enhver,
Saa Krop og Hud maatte rævne.

Hvo denne Vise har gjort i Lon,
Det maa nu alle vel vide:
Den haver gjort en Jomfru skjon,
Til Wien i Østerrige.

Den Anden.

Smilende Haab! du elste Barn som svæver,
Paa Sephyrvinger hist i fjerne Skye,
Som naar i Rattens Mørke Hjertet bæver,
Huld tænder atter Blødens Morgengry.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

See Barnets Glæde funkler i dit Die,
Men af, dets Smil ustadigt er og kort!
Skjont af en Engel, ledet fra det Høie,
Vakler din Gang og du flyer atter bort.

Dg dog den svage evig dig tilbeder,
Dg du alene er hans sande Ven:
Du er hans Trøst, din Fakkell Mulmet spreder,
Han vandrer Livets Blomstervei igjen.

D stig da ned, du rosenklædte Engel,
D kom og klyng dig venlig til mit Bryst,
Bortvist min Kummer med din Myrtestængel,
Dg fyld min Sjæl med evig salig Lyst.

D skal du da nu atter fra mig vige,
Skal Nattens Mørke atter favne mig;
Da skal Grindring gjennem Taarer sige:
Du var dog engang glad og lykkelig.

Vi stilles ad, jeg maa alene vandre;
Min lange Fremtids mørke Kummersti,
Vi stilles evig, evig fra hverandre,
Troløse Haab, — du sveg — det er forbi.

Siig Affkedstaare, at du er den sidste;
Hvi dvæler du i Diet tungt endnu;
Da har jeg intet Jordisk meer at miste,
Run stille Affkedstaarer dig endnu.